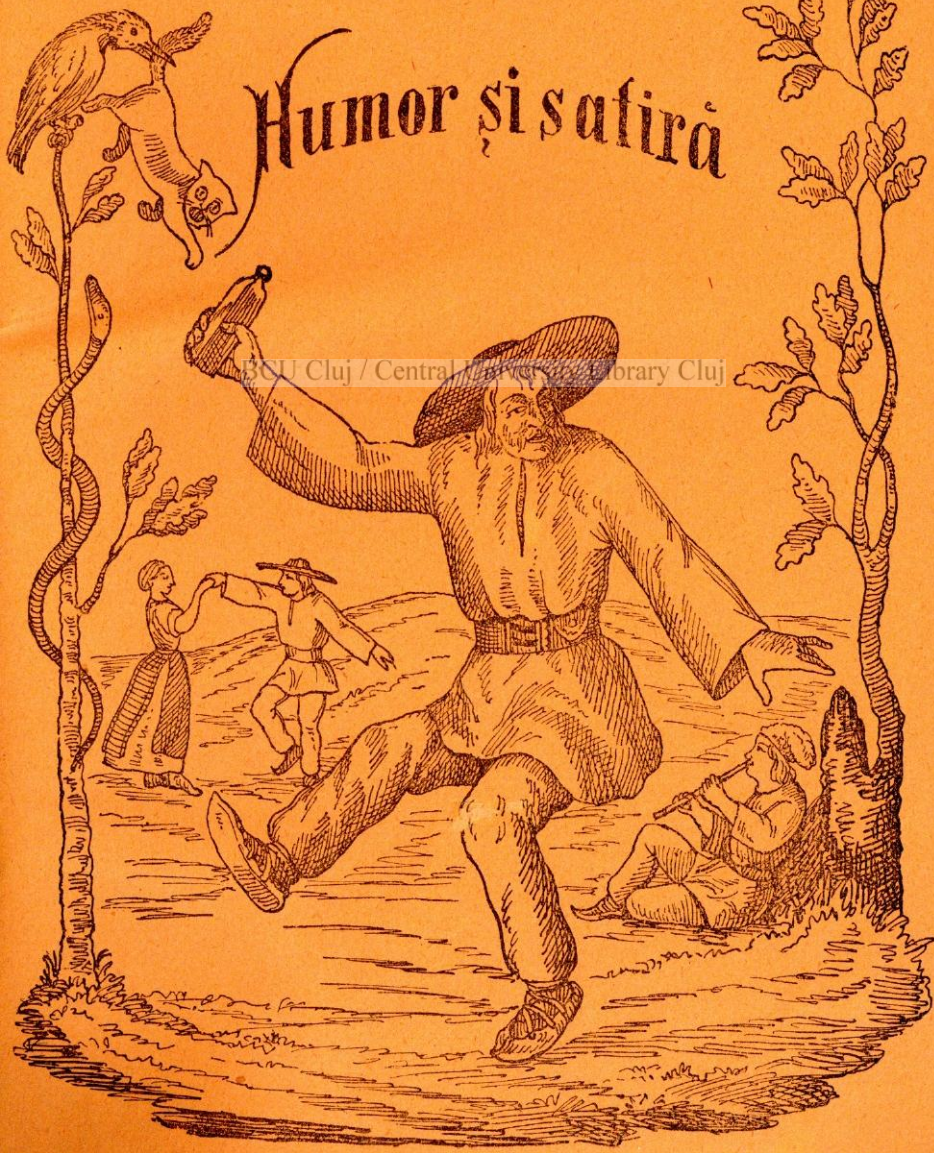

licul

Humor și satiră

CALICUL

humor și satiră.

Apare la prima fiicărei luni în Sibiiu.

Abonamentul: Pentru Austro-Ungaria pe an 3 fi., pe $\frac{1}{2}$ an 1 fi. 50 cr. pentru România pe an 7 franci, pe $\frac{1}{2}$ an 3.50. Inserțiuni: De un șir petit 6 cr. și 30 cr. timbru.

Abonamentele, manuscrisurile, inseratele etc. se adresează la: Redacțiunea Calicului în Sibiiu.

La situațiune.

Motto: Vai de butea slobozită pe costă la vale, cându-î plesnește ultimul cerc!

Dr. Amnar.

Ia un cerc de fer dela o bute de 10 hectolitre. Leagă în jurul cercului, în depărtare egală, șapte câni de kódă:

- Un câne unguresc,
- Un câne române.c,
- Un câne croațesc,
- Un câne sîrbesc,
- Un câne slovăcesc,
- Un câne nemțesc,
- Un câne săsesc.

Pune în mijlocul cercului un stăvar din părțile Hârtibaciului. Dă stăvarului un biciu de curea cu pleasnă sucită din kódă de cal în mână. Poruncește apoi stăvarului se plesnească cu biciul în cei șapte câni, cum plesnește, când își adună stava, în cai, ear' dacă acei șapte câni, siliți prin pleasna biciului, vor între în cerc, tu vei vedea idea de stat maghiar realizată, și stăvarul de pe Hârtibaciu, ca bun patriot, va putea cânta cu Simion Stâlnicul: Acum slobozește pe robul tău Dómne!

Cântec băieşesc

(din Buciumul Abrudului).

Frunză verde de trifoi	El ține o concubină
Noi băiașii vai de noi,	Ciupelită ca o găină
Că băile se slăbesc	Cu ea are prunci în casă,
Și dușmanii se sporesc.	Noi țicem că-i preutésă.
Noi, cari schimbam la Abrud	El din popă, om cu stare,
Aurul cel scump și mult	Om bogat, plin de părare
Și ne înturnam acasă	S'a făcut crâșmariu în sat...
Cu ce trebui pentru masă,	De-atunci e tot înorat.
Noi astăzi prin băi lucrăm	El fiind un om okoș
Dar' de aur nu mai dăm,	Duse gendari la Mogoș
Nu mai dăm și n'om mai da	Cari mörte de om făcură
Până Iancu-n sus va sta!	Pentru-un fleac de beutură.
Că Iancu cu a lui nărav	Apoi minți în Tribună ¹⁾
Mănie ceriul grozav,	Că n'are vespi pe căciulă,
De auru-și face căi	Dar' nu-i drept, că Moise Prață ²⁾
Cum ne simțește pe băi.	Fu gendarilor povață.
Noi băiașii vai de noi,	Vai de noi și al nostru neac
Auru-î dus la Vulcoi	Când un popă... ca un țap,
La baia franțușului	Cu a lui fapte și purtări
Ce fû a românului.	Ne trimite cercetări!
Nici nu-î modru se scăpăm	De când concubină-și ține
De pedepsa ce-ndurăm,	În băi n'afflăm nici un bine;
Căci Iancu-î popă grozav	Și decând se făcù jidan
În purtare și-n nărav!	E vai și-amar de buciuman!

Ia-ni-l dar' de pe cap drace
 Se avem odată pace,
 Că dacă el n'o mai fi
 Dör' băile sor buní.

Dela un buciuman.

¹⁾ Veđi nrul 166 al Tribunei din ăst an.²⁾ Nepotul de soră a popi Iancu din Bucium-Poeni.

Popa și mălaiul.

Pe deluțu 'ndelungat,
 Merge-un puiu de mălaiu cald;
 El și dómna mămăligă
 Amêndoi într'o toigă.
 Da popa cum mi-'i vedea
 Cătră mălaiu că grăia:
 „Stăi, mălaie nu te duce,
 Că te-oi scâlda-n lapte dulce.
 Că decând ai pripăjit
 Și preuteasa 'mi-a fugit
 Și pruncii 'mi-au flămândit!«
 — Dar' mălaiul amărît
 Popii 'napoi 'i-a grăit:
 „Ba! eu zeu nu m'oi oprî
 Că nu mă ștî omenî,
 Căci frumoșa ta boreasă
 Pân' a nu fugî de-acasă,
 Cu apă mă opăria
 Și cu pumnii mă pumnia,
 Și mă punea pe lopată
 Și mă arunca de vatră,
 Cu cărbunii mă 'ngrădia
 Cu pruncii mă străjuia,
 Cari's cu dinții liziți,
 Cari's cu ochii sgâiți.
 Și mă scotea copt-necopt
 Și'mi dedea cu pumnu-n bot.
 Și mă rupea bucătuțe
 Și mă dedea la fătute,
 Și mă făcea sfărmituri
 Și mă țipa în lături.....
 Pentr' aste părinte sfinte
 Din min' nu-ți mai faci plăcinte,
 Ci de mălaiu și de puiu

Pune-ți pofta ta în cuiu«.
 Dupăce-aste 'i le-a spus
 Eară la fugă s'a pus
 El, și dómna mămăligă
 Amêndoi într'o toigă.
 Dară popa supêrat
 Iute iapa-o 'mpintenat
 După mălaiu s'a țipat
 Și frumușel l'a rugat:
 „Frate! ce-a fost n'a mai fi
 Dacă nu mi părăsî;
 Vino dar', și nu te duce,
 Că te-oi scâlda-n lapte dulce
 Și te-oi unge cu smântână
 Din fântână
 Și te-oi pune la inimă!«
 „Ba nu zeu, eu n'oi venî,
 Că nu mă ștî omenî,
 Căci când ai ôspeți la casă
 Pe mine mă bagi sub masă,
 Apoi tragi masa pe mine
 Și..... cată-mă de rușine!«
 Popa rêu s'a mâniat
 Gură mare a căscat
 Cât un sat ar fi 'mbucac.
 Dar' voinicul de mălaiu
 Dă cu biciul între cai,
 Trage-n spinî printre șosele...
 Popa e slab de oțele;
 Mălăieșul a scăpat
 Eară popa s'a aflat
 Cu buzuțele umflata
 De mălaiu se n'aibă parte.

Buche.

Chiuituri d'ale țărenilor la joc!

Curge Dunărea cea mare
 Plină de maghiarisare;
 Mie asta-mi place tare,
 Însă am o frică mare;
 Că cocoșul în cântare
 Nu va face strămutare,

Ci cântând așa va ține:
 Iată eu sum mai fericite,
 Că limba nu 'mi-am lăsat
 Ear' tu te-ai maghiarisat!

* * *

Iată iarna e ací,
 Dómnne bine ar mai fi,
 Dacă s'ar maghiarisa,
 Se nu mai fie așa,
 Precum fuse mai nainte,
 Cu nea și cu ger ferbinte!

* * *

Când mă voi maghiarisa
 Cu mâța în ceart'oi da,
 Până o voi învăța,
 Se-'mi priceapă limba mea;
 Când voi dice „macska gyere“
 Ea în altă parte-o mere,
 Și când „fogmeg“ voi striga
 Ea prin horn va apuca!

* * *

Am mânat boii mereu
 Pe drum bun și pe drum rău,
 Că limba mea au știut
 Ce diceam au priceput,
 Când mă voi maghiarisa,
 Dacă „ide“ voi striga
 Vor sta și s'or învolba,
 Ne mai audând așa!

* * *

Când mă voi maghiarisa
 Și la oi voi mai umbla,
 Nu știu „bâr“ cum voi striga,
 Se nu fie-n limba mea;
 De maghiar am întrebat,
 Neci un răspuns nu 'mi-a dat,

Țicând odinit se fiu,
 C'aceea neci ei nu știu!

* * *

Sîrmane câne iubit,
 Cât vei fi de năcăjit,
 Când „kutya“ te voi numí,
 Nu „câne“ ca pân' ací.
 Și când „mény ki,“ ț'oi grăí
 Tu nimica nu vei ștí
 Până când te voi loví!

* * *

Cine n'are-n lume drag
 Țiua 'nóptea-'i tot bolnav;
 Eu știu asta despre mine,
 Că-'mi rău în tóte ȓile!

* * *

Firea-'i boltă sănătósă
 Multe fete faci frumósă;
 Tu potică se trăești,
 Că pe multe rumenești!

* * *

Te cunosc lele pe frunte
 Că pui rumenele multe;
 Nu știu cum dracul le-ai pus
 De la nas nu 'ți-o ajuns!

* * *

Lungu-'i drumul Clujului
 Da-'i mai lung al dorului;
 Drumul Clujului se gată
 Al dorului neci odată!

* * *

Nevăstuță dintre pruni,
 Pusai capul la doi juni;
 Ai umblat se-l pui ș'al meu,
 Nu te-ar răbda Dumnezeu!

* * *

Dragostea din ce-î făcută,
 Din omul, cu vorbă multă;
 Urîtul din ce se face,
 Din omul, care tot tace;
 Pune-o buză preste alta,
 Și-ndată urîtu-î gata!

Urzică Scandalografescu.

Ca Eremia prorocul pe ruinile Erusalimului, așa plânge Argus în Nr. 13 al „Revistei Politice“ din Bucovina, pe coperișul seminarului teologilor din Cernăuți.

Mai avem seminare teologice noi Români, în Blaj, unde carnea de cal pentru teologi se împorțează din Sâncel; în Sibiu, de unde scăpând teologii, pe la vr'o lăsare de post prin Maieri, strigă: Pare'mi bine că-s sătul, că flămând am fost destul; în Arad, unde cu ciorba, ce se dă teologilor, poți boteza în numele Tatălui al Fiului ș'al Sfân-

tului Duch, fără ca se și se pótă face vr'o împutare canonică, că n'ai botezat cu apă, etc., dar' Argus din Revista Politică a Bucovinei Nr. 13, descriind traiul teologilor din Cernăuți, se pare a felicita alimentarea țiganului, când a îmbucat de șapte-ori gol ș'odată fără pâne, față de alimentarea teologilor din Cernăuți, din cauza, că țiganul cel puțin nu 'și-a stricat stomachul.

Și-n Blaj trăesc prefectii seminariali din Extrawurst. Și-n Sibiu primește Cunțan o remunerațiune de 25 fl. la lună, pentru ca se-'și astupe nasul, când se împărțește mâncarea teologilor. Ba neci din Arad nu se aud plângeri, că pe prefectii seminariali nu-'i lasă se mănânce cu teologii la o masă. Dacă-'i însă adevărat ce scrie Argus în Revista Politică a Bucovinei Nr. 13, despre alimentarea teologilor din seminarul din Cernăuți, atunci prefectii acestui seminar, pentru părințească îngrijire de alimentarea teologilor, merită între frați 25.

Dela cap se 'mpute peștele, și la pleasnă plesnește biciul. De aceea cu față de prefectii seminarelor noastre, care nu-'și fac datorința, mai întâiu m'ași folosí de biciul vestitului Căpitan Costache, ear' după aceea de biciul noului testament, cu care Christos a scos pe precupeții din biserică afară.

Neci eu nu-'s pentru îmbuibarea teologilor în seminare. Seminarele nu-'s înstitute de îngrășat. Dacă însă și noi Românii, imitând națiunile mai culte, am întrodus cel puțin pentru teologi, așa-numitul Stallfütterung, atunci avem datorința a ne alimenta în seminare pe cei-ce, simțind în sine vocație divină, au se ne fie popi, ca se nu invidieze vitele naționalităților mai culte, care încă se alimentează în grajd.

Deși au trecut timpurile, în care creștinii erau oi, și păstorii mergeau a fală înaintea turmei, totuși prepoziții seminarului din Cernăuți se nu creadă, că turma încredințată lor spre alimentare e asemenea aceleia, în care întrând odinióră dracul s'a înecat în mare, și că mănâncă ori ce-î pui dinainte. Și aceea nu stă, ce, după Argus, susțin prepoziții seminarului din Cernăuți, „că Dumnezeu știe, dacă teologii vor trăi ca preoți mai bine, decât în seminar“. Alta-î ce va fi și alta ce este. Teologii, până-'s în seminar, au datorința a-și sparge capul cu deslegarea problemelor teologice. Se punem acum cazul, că un teolog din Cernăuți are se deslege problema biblică: Ce a cântat David pe țimbulă înaintea lui Saul, Csardaș sau Hătęgana? — cum va putea el deslega această problemă, până-când lui, de fόμε, îi corăe matele, ca rótele neunse dela móră, de el nu mai e în stare a distinge tonurile musicale?!

Apoi, că teologii, după ce se fac popi, trăiesc mai bine decât în seminar, asta o știe ori-care preposit ne-lovit cu leuca. Traiul ca popă e însă deregulă, în detrimentul poporului, pentru-că un seminarist, în care, sub decursul studiilor sale teologice, a fétat fόμεa, devenind popă, mănâncă ca șapte. De ci s'a și născut proverbul: Popa are șapte rînze.

Stan Pățitul.

Socrume-o după muerea cea dintâiu, era un om cu bună prindere, dar' lăudăros și fudul, ca țișganul sătul, și lauda de sine nu mirósă a tămâie. El nu se lăuda numai pe sine, ci tóte ale sale, ba plătea pe cei-ce-l lăuda pe el și pe ai săi. Așa, îndată ce 'i-a crescut fata, fosta mea nevéstă, n'ar mai fi fost pomană de ea, a câștigat pe cele mai guralive pupeze din sat, care nu vorbeau și nu lăudau

pe nime altul, decât pe fata lui, întocma ca Tribuna pe Simeon Popescu și ceialalți aderenți ai săi. Prin niște cofărițe de femei s'a format credința-n sat, că fată harnică ca a lui Nitu Flutur nu-i într'un corn de țară.

Eu, băiat sêrac, ca se-mi îmbunătățesc sôrtea, se iau și ceva avere ș'o nevastă harnică, dracul mă gâdile unde-i așa mai subțire, și eu cer fata lui Nitu Flutur. Esta-mi dă fata, îmi dă avere, și-mi dă și pe sócră-mea, de o ceream, pe d'asupra, ca fuiorul popii.

Mă'n sor, și mă credeam cel mai fericit. Dar' la mărul lăudat se nu pleci cu mulți saci, și omul neci-odată se nu cumpere sacul prin care mâța iese cu ghiarale. Nu trec doi ani, și nu numai din zestrea nevestei, dar' și din munca mea de ți și nópte, s'a ales zăr — untul l'a fost luat dracul. Nevastă-mea era puturosă ca un călugăr, și mândră ca un celibe gr. cat. sosit dela Roma. Ea nu lucra, nu torcea, și tot avea cele mai multe legături de tort în sat, dar' pe faină și slănină. Cu firele, ce le torcea ea, n'ai fi avut se tai o mămăligă.

Până când eu lucram și mă trudeam tótă véra la câmp, nevastă-mea ședea acasă la umbră-n grădină, și de unde se punea, nu se mai scula. Ba de puturosă ce era aștepta, ca eu din câmp se viu acasă și, când o ajunge sórele, s'o mut la umbră.

Într'o véră, era tocma'n secere, nevastă-mea începe a se plânge, că n'are apetit, c'o dor dinții, prind frigurile, și-i vine a vărsa, etc. Eu, ce era se fac, înainte de a pleca cu secerătorii la câmp, îmi pun nevêsta în grădină la umbră, îi pun de mâncat și de beut, și plec la lucru.

La un timp óre-care, pe nevastă-mea o ajunge sórele, și ea începe a striga: Tulvai că arde! Niculae mutul din sus de noi, aude strigătul, aleargă iute la biserică, și începe

a trage clopotul în dungă. Ómenii din câmp aleargă-n sat, alerg și eu, întreb ce-'i? — alții me'ntrecabă pe mine ce-'i? — dar' nime nu știea da răspuns. Nicolae mutalăul trăgea însă mereu clopotul într'o dungă.

În sfêrsit se sue un fecior în turn, și întreabă pe mutalăul: Pentru ce tragi clopotul într'o ureche? — Da ade, răspunde mutalăul! — Unde arde? — întreabă feciorul. — Ta la Tan Pătitul — răspunde mutalăul!

Fum nu se vedea nicăiri, dar' ómenii totuși aleargă la mine acasă, și ce arde? — Pe nevastă-mea o ajunsese sórele, și ea, de puturósă ce era, n'a facut trei pași, ca să se mute la umbră.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Calicogram.

(Agentia Calicului.)

Cernăuți, 30 Novembre: Teologii din seminarul gr. or. d'aici, crescuți în post și-n rugăciuni, atâta's de slabi, de pot servi pictorilor dela Gherla și Nicula de model pentru fabricațiunea de Sfinți. Nu-'i teolog, care decând a intrat în seminar s'a vędut vr'odată sătul, sau dacă mân-când ca să se sature, nu 'și-a stricat stomachul. Eri murind un teolog de multa rugăciune, ca Dumneșeu se-'l scape de post, secțiunea medicală a constatat, că fómea a fętat în el. Din contra perfecții seminariali sânt grași, de pare că's de rasa mongolița.

Popa Colac cu popa Pupăză.

Colac: Ce vreați voi cu părintele Radu în București?

Pupăză: Eu, ce mă privește pe mine, nu vreau nimica. Eu am în parochia mea destul ca se pot muri de fâme. Tu însă trebuie să știi să știi, că-n lumea asta sunt o grămadă de șarlatani, care din credința lui Christos fac geșefturi. Pentru-ce se nu facă și părintele Radu în București geșeft, unde toți vagabunzii își află pâinea de toate zilele!

Colac: Și tu crezi, că părintele Radu va face-n București vr'un geșeft?

Pupăză: Pentru ce nu! — Unde-n lume afli tu mai mulți oameni, care au lipsă de Purgator, ca-n București?

Colac: Vor fi, dar' cu tóte estea, Bucureştenii — cumu-î cunosc eu, — mai bine se dau dracului, decâ't sê se facă uniţi!

Pupăză: Crede tu altceva sóţe. Omul, eo ipso, e atâ't de al dracului, încâ't, când se încăpăţinează, ca se meargă-n Raiu, îşi ia şi p'un Turc de cărauş!

Colac: Ei, dar' atunci pentru ce pórtă părintele Radu barbă gr. or., şi nu-şi rade barba ca voi?

Pupăză: Póte că împrejurările parochiale nu-î conced, ca se-şi permită atare lux!

Colac: Ba eu mult mă tem, că părintele Radu d'aceea pórtă barbă gr. or., ca sê seducă mai uşor pe Bucureşteni!

Pupăză: Asta n'o înţeleg. Eu n'am cetit nicăiri în canóne, că credinţa gr. or. stă-n barbă. Şi pe popa Platoş, după ce 'i-a smuls barba, nime nu l'a privit de popă unit!

Omule!

Dacă n'ai plătit încă abonamentul la
Calicul, plăteşte-l la moment, ca se nu-ţi
gratulez de anul nou dîcându-ţi, ce încă
nime nu 'ţi-a dîs — că eşti om de omenie!

Calicul.

Scânteii și cenușă din filosofia doctorului Amnariu.

BCU Cluj / Central Library Cluj

Popă fără de crâsnic își suflă însuși în cădelniță, dar nu-și rupe córnela dela prescură, până-când crâsnicul fără de popă pôte sufla-n păsat, ca se 'i-se răcească dorul de prescură !

* * *

Căsătoriile între Românii uniți și neuniți, din punct de vedere popesc, sânt, pentru lumea aceasta, cel mai mare păcat confesional, ear' pentru ceealaltă lume, o despărțire de pat și de masă, pentru-că, până-când bărbatul gr. cat. trebuie se meargă-n purgător, nevastă-sa gr. or. se duce sau în Raiu sau la dracul, et viceversa !

* * *

Chiar și kulturegyletiștii dela Cluj încep a se teme, că idea de stat maghiar întrupându-se, va trebui se sufere tăierea împrejur!

* * *

În Bucovina sînt preoți românești gr. or. d'o cultură atît de superiôră, încât mai bucuros își neagă naționalitatea, decît se aște lumea, că capul lor a mai fost la un măgar!

* * *

Cu viața socială a Românilor din Sibiiu își întarcă dracul copii!

* * *

Cînd cetesc ȃiarele maghiare, cum scuipe foc asupra beliturilor ministrului nostru de finanțe, îmi vine se le aseamăn cu câinii, cei-ce se întorc rôtă, și de mînie latră, pentru-că nu se pot prinde de códă!

* * *

ȃiarele guvernamentale nu pun atîta preț pe ceea-ce li se comunică pe sub mînă, cît pe ceea-ce li se comunică pe mînă!

* * *

Se vede, că și pe timpurile lui Vasilie Vodă Lupul erau renegați, pentru-că altcum legea aceluî domnitor, care prescrie: „Cel-ce viclenește moșia și neamul său, mai rêu decît ucigașii de părinți se se certe^e — n'ar avea înțeleș!

* * *

Slab călăreț, cel-ce neci-cînd n'a cădut de pe cal, și numai cel-ce a comis deja o prostie ajunge la adevărata înțelepciune!

* * *

Se ȃice, că postul e pentru omul prost, dar' eu cunosc ómeni cuminte, care s'ar simți fericiți, dacã în post ar avea ce mânca!

* * *

Mai liniștit dórme flămîndul, decît sătulul cu gîndul!

* * *

Românul, cu literatura nu-și umple șura, și redactorii ziarelor românești, dacă nu s'au născut în zodia ore-cărei fundațiuni, săturându-și publicul cu produsele lor literari, ei însuși ajunează pentru nemurire!

Cocóna Gurădulce.

Câț, — că voi încă v'ați putea întrunî într'o reuniune pentru prinderea de șoreci!

Eu credeam, că numai în Sibiiu gem bărbații sub regimul pantofului, dar' și întreg comitatul Hunedórei geme de bărbați, pe care Neamțul îi numește „Pantoffelhelden“, ear' Românul „tăpăлага lui Isaia dântuește!“ Și numai sub atari relațiuni casnice se pôte esplica îmbucurătorul fapt, că, cu tótă abnegațiunea bărbaților, femeile din comitatul Hunedórei au înființat o reuniune. — Câț!

Onóre femeilor române din comitatul Hunedórei, care, cu tot adevérul scripturii: „Bárbatul e capul femeii“, observând, că dela cap se'mpute peştele, s'au emancipat şi, luând frêul conducerii culturale în mână, au înfiinţat reuniunea pentru perfecţionarea industriei casnice. — Cât, că voi nu vă puneţi cotocii sub pantof!

Destul s'au sufucat bărbaţii din comitatul Hunedórei, şi, cu pumnul în pozonar, au lucrat din tufe, ca se zădărnicească înfiinţarea reuniunii femeilor, dar' regimul pantofului totuşi a reuşit. Hunedorenele au învins, reuniunea s'a înfiinţat. Victoria strigă spiritul ginteii latine. — Mişluc!

Înainte femeilor Hunedorene! Lăsaţi-vă bărbaţii şi mai departe se pipe, şi se sufle fumul în ochii spiritului timpului. Lucraţi voi cel puţin. Înainte cu virtute în acţiunea culturală a neamului vostru, ear' pe bărbaţii voştrii, care, cu deosebire în părţile Haţegului, neci batár unul de leac nu-'i membru al asociaţiunii transilvane pentru cultura şi literatura poporului român, puneţi-'i se vă legene copii, şi dacă n'aveţi copii, comandaţi bărbaţilor ca, până ce voi vă obosiţi în reuniune pentru cultura poporului, ei se vă caute găinile de ou. — Cât, că şi cotocii voştri's trântori călugăreşti!

Sprijinute vor fi femeile hunedorene în întreprinderea lor de Români din tóte unghiurile. Asta se póte vedea şi din pastorala, ce cocóna Constanţa de Dunca-Schiau a binevoit a le adresa, dându-le totodată sfatul, ca să se apuce de perfecţionarea olăritului. Şi sfatul acesta, după cum constatăză şi secretarul reuniunii, Nicórá, în colónele Tribunei, e nu numai practic, dar' chiar sublim. Practic, pentru-că Hunedorenele, la început, ólele neperfecte, le pot sparge în capul bărbaţilor, ear' sublim, pentru-că perfecţionând olăritul, Hunedorenele se cualifică totodată în

arta musicală: E adecă lucru cunoscut, că olarul, când își răstórnă carul, începe a fluera. — Căț!

Totuși, cât de îmbucurătoare pentru tótă suflarea română se arată înființarea reuniunii femeilor române din comitatul Hunedórei, eu mă tem, că această reuniune va suferi în activitatea sa din două motive, din un motiv stătutar, și din altul local antistatornic. Statutele reuniunii sânt defectuóse. Asta s'a simțit deloc la început. După-ce, adecă femeile, contra voinței bărbaților, au reușit a-și înființa reuniunea, bărbații, în interesul păcii casnice, lucrau din mâni și din picióre, ca țiganul, când înota pe uscat, ca se-și bage nevestele-n comitetul reuniunii. Dracul era însă, că autorii statutelor reuniunii au comis greșala, și au compus comitetul reuniunii din o președintă, o vice-președintă, ear' nu și din 58 membre, și așa, din cele 60 de membre ale reuniunii, nu s'au putut împărtași tóte c'o funcțiune publică, în interesul național cultural, ear' Românul, dacă vrei se-ți facă treabă, trebuie pus sau sub șea, sau sub hăț, în legău nu trage bucuros. Căț!

Defectul local consistă din lipsa de bărbați de încredere în Deva. Femeile, în tóte afacerile lor, dar' cu deosebire, când se angajează pentru acțiuni culturale, se îngrădesc bucuros cu bărbați de încredere. Așa vedem în tóte reuniunile femeilor nóstre, bărbați de încredere funcționând, deși acestia deregulă se regrutează din tineri fără mustațe, sau cumu-i spre pildă în Sibiiu, din călugări. În Deva însă nu-s călugări, ear' din tinerii, ce se află acolo, chiar dacă s'ar călugări, neci prescurărițele nu-i aleg de bărbați de încredere. Căț!

De aceea situațiunea reuniunii femeilor din comitatul Hunedórei într'adevăr e gravă. Femeile din reuniunea comitatului Hunedórei, n'au în bărbații lor încredere, că-

lugări în Deva nu-'s, tinerii, ce sînt, nu merită încredere, și Simionaș, vestitul fabricant de propuneri, 'și-a pierdut totă încrederea. Așa femeilor din reuniunea comitatului Hunedórei nu le va rămânea alta, decît se-'și aleagă pe Balomiri de bărbat de încredere. Acesta, și dacă nu va putea face mult, cel puțin femeile, care 'și-au pus problema desvoltării industriei casnice, vor putea face din barba lui nojște de opincă. Mișluc!

Popa Condac cu popa Prohod.

Prohod: Sîrmană Ungarie! — Sub ministrul de finanțe Szapáry, sigur nu s'ar fi născut vestitul proverb: *Extra Hungariam non est vita, et si est vita, non est ita!*

Condac: Pentru ce nu? — Acel proverb, tradus în românește, ar suna însă atunci așa: Afară de Ungaria nu-'s vite, și de sînt vite, nu-'s ite, — pentru-că, pînă-cînd în lumea afară de Ungaria guvernează banul, la noi guvernează deficitul, va se țică eo ipso un Extrawurst!

Din afuriseniile lui Radu Ciubuc.

Şese zile-n săptămână se ajunezi, a şaptea ți se
mânci răbdări prăjite, și, lipsit de credit, setea se 'ți-o
potolești din deficitul Ungariei!

* * *

Renegat se te faci pentru pânea de toate zilele, și
prima bucatură, ce vei îmbuca din acea pâne, se-'ți stea-n gât!

* * *

Blestemul părinților se-'ți umple coșurile cu bucate,
și, murind, câinii se-'ți sape grópa!

* * *

Dascál românesc se te faci, ađibuchevede se înveți
până ce, prin dascălie, vei deveni milionar, ș'apoi se dai
mâna cu ovreul rătăcitor!

O păcălitoră.

Nistor: Ce bine, că te-am întâlnit Tódere. Am se-ți spun ceva, dar' nu'-mi aduc acum aminte — hai nițal în cârciumă se bem o litră două de vin, și o se'-mi vie aminte.

Tóder întră cu Nistor în cârciumă, amândoi se pun la masă și beau. Într'un târziu, Nistor sătul fiind, strigă după cârciumar se plătească. Cârciumarul vine cu socoteala de 2 fl. Nistor caută-n șerpar după bani, stă odată-n loc și dîce: Acum Tódere îmi vine aminte, ce era se-ți spun — vream se-ți cer 2 fl. împrumut, că 'mi-am uitat banii acasă!

Una pentru alta.

Fă bine vecino și-mi împrumută nițal săpunul tău,
 că și eu îți voi face vr'odată ceva îndemână! — Așa te
 las bucuros Dumineca viitoare se-ți ferbi carnea de porc
 în varza mea!

Dorință motivată.

— Tu cetești mereu în cărți Dumitrc, și de mine-ți uiți cu totul! — Ce ferice de mine, când și eu aș fi o carte!

— Așa ȃeu, dar' atunci mie 'mi-ar plăcea mult se fi un calendar, ca în tot anul se am unul nou!

D-lui acționar: Dacă D-ta, ceea-ce pretinzi ați dela mine, ai fi pretins atunci, când te-ai făcut acționar al Institutului Tipografic, poți n'aș fi ȕis ba, ați ȕic. Nu-'i bine se rîdem de ómenii, care 'și-au jertfit banii pentru o instituțiune națională română. Instituțiunea ca atare era bună, dar' în ce privește rentabilitatea ei, eu unul, dela început, o am privit de bolnavul de lângă lacul Viferzdei. Din Institutul Tipografic numai un V. Roman ar fi aruncat dividende. Din contră, câștigul moral nu se poate tãgãdui. Aștragînd dela servițiile, ce Tribuna face causei naționale, biblioteca poporală a Institutului Tipografic precumpãnește perderea unui capital îndoit de mare. Ȑi și D-ta ca țigãnul, când vîntul 'i-a luat pãlãria: Fie în numele tatii, ca așã și așã nu 'i-am pus pomanã!

D-lui V. în B: Dumneȕeu se-ți ținã însolvența. Când vei murf se-ți lipsascã și crucerul, ce se pune morților sub limbã. Noi în lumea aceasta nu ne mai vedem — adio!

Mai multor Domni: Calicul se expedeazã tuturor abonentiilor regulat în 1-a fie-cãrei luni, și dacã nu ajunge la mânia adresașilor, sau posta pòrtã vina, sau mâni, care nu știu deosebí între al meu ș'al tãu. Reclamați și veți primí duplicate. Rogãm de ertare pe acei Domni, cãrora din eróre li s'au trimis admoțiuni pentru solvirea abonamentului. Erorile s'au îndreptat.

Dați lui Dumneȕeu, ce e al lui Dumneȕeu, Calicului trimiteți-'i abonamentul regulat, pentru ce e al Împãratului nu vë spargeți capul, cã îngrijesc executorii de dare, și noi rãmãnem prietini!

Bibl. Univ. Cluj
Nr. 436-126